

Zittend achterin een witte Toyota Starlet taxi ben ik op weg naar huis van de zoveelste middag taalstudie op de markt. De zon gaat langzaam onder, maar de warmte is nog volop te voelen. We zijn nog maar net op weg of de taxi stopt. Een Fulani herder steekt met zijn kudde koeien de weg over. Terwijl we geduldig wachten voor de overstekende koeien, maken langs de kant van de weg de eerste Fulani moslims zich klaar voor hun zoveelste avondgebed. Ik vraag me opnieuw af: hoe bereiken we deze mensen ooit met het evangelie?

Mission impossible?

Het evangelie delen met moslims

Sjoerd en Rachel
van Veen

Hudson Taylor zei eens dat elk werk van God drie fases kent. Eerst is het onmogelijk (*impossible*), dan is het moeilijk (*hard*) en uiteindelijk is het klaar (*done*). Op dit moment werken we met twaalf zendelingen van verschillende organisaties onder de Fulani van West-Niger. We houden ons bezig met gemeentestichting. De Fulani is één van de grootste onbereikte bevolkingsgroepen ter wereld. We zitten

hier voor ons gevoel nog in de fase van 'onmogelijk'. Geregeld vragen we ons als 'Fulani-zendelingen' af of dit werk ooit klaar zal zijn. Is dit *mission impossible* of zullen er op een dag vele Fulani tot levend geloof komen in de Here Jezus Christus?

'Moslim zijn'

De Fulani is een nomadenvolk van zo'n 16 miljoen mensen, verspreid over de Sahel in de landen Senegal tot en met Soedan. Volgens de statistieken is 99,9% van de bevolking Moslim. Fulani zijn betekent 'moslim zijn'. Ze zijn als eerste bevolkingsgroep in West-Afrika in aanraking gekomen met de islam en hebben het verspreid in West-Afrika. Hier zijn ze zeer trots op! De Fulani leven van hun kuddes en trekken rond. De laatste jaren echter hebben veel Fulani door droogte en hongersnoden hun nomaden bestaan opgegeven en een alternatief gezocht. Velen hebben zich hierdoor in steden gevestigd, zoals in Niamey, de hoofdstad van Niger. Tot voor kort waren de Fulani als nomaden een moeilijk te bereiken bevolkingsgroep. Nu echter meer Fulani in steden gaan wonen, komen ze eenvoudiger in contact met het evangelie. Onder de 500.000 Fulani hier in West-Niger zijn slechts 60 christenen. De uitdaging is groot.

Trots en schaamte

In een poging om de Fulani te bereiken met het evangelie zijn we druk bezig met taalstudie en proberen we hun cultuur en gewoontes te begrijpen. Het gedrag van de Fulani wordt bepaald door de *pulaaku*-gedragscode. De 'pulaaku' vraagt van je dat je volkomen controle hebt over je menselijke noden. Pijn, dorst, honger, verdriet en affectie mogen nooit getoond worden. Eer en schaamte spelen ook een belangrijke rol in de Fulani-cultuur en schaamte moet tegen elke prijs vermeden worden. De eer van de familie staat voorop en het is een schande om schaamte binnen je familie te brengen. De Fulani is een trots volk dat graag geprezen wil worden. Ze

maken zelfs schulden om door professionele 'vleiers' publiekelijk geprezen te worden op hun feesten.

Verandering

Hoe meer we ons in hun cultuur verdiepen, hoe meer we ons realiseren wat voor grote verandering er voor de Fulani moet plaats vinden als ze christen worden. Hoe zullen ze ooit 'honger en dorsten naar de gerechtigheid' (Matt. 5:6) of 'de Heer liefhebben uit geheel hun hart' (Marc. 12:30), wanneer al de emoties volkomen beheerst moeten worden? Hoe kan een Fulani zijn vader en moeder verlaten en Jezus volgen (Matt. 10:37) wanneer de familie álles voor hen is? Hoe kan een Fulani zijn rug toekeren naar de islam, wanneer het schaamte binnen de familie brengt? Hoe kan een Fulani zich ooit vernederen onder de machtige hand van God (1 Petr 5:6) als trots hun karaktereigenschap is? Hoe zullen ze zich ooit aangetrokken weten tot Jezus, die in armoede leefde, zijn emoties toonde, publiekelijk bespot werd en uiteindelijk een vernederende dood stierf aan het kruis?

Gods grootheid

Iemand schreef eens: "Laten we meer onder de indruk zijn van de grootheid van God, dan van de grootte van onze opdracht!". Het is gemakkelijk om in een land als Niger ontmoedigd te raken: er is weinig openheid voor het evangelie, de grip van de islam is sterk, het klimaat is extreem heet, er is corruptie, velen leven in armoede, er zijn hongersnoden en er is weinig vooruitgang in ontwikkelingswerk. Het is een enorme opdracht om de Fulani te bereiden met het evangelie, maar we mogen geloven dat God groter is en in staat is het onmogelijke te doen!

Relaties

We blijven doorgaan met taal- en cultuurstudie. We brengen veel tijd door op de Fulani-markt. Niet alleen om de taal te oefenen, maar vooral ook om waardevolle vriendschappen op te bouwen met de

Fulani. We bezoeken onze vrienden bij hun 'naamceremonies', trouwerijen en feesten. Daarbij is de markt een strategische plek om mensen te ontmoeten. Uit veel dorpen rondom Niamey komen de mensen hier naar de markt. We hopen zo te 'netwerken' en contacten te leggen met deze mensen uit verschillende dorpen rondom Niamey. Hopelijk geven al deze verschillende contacten in de toekomst openingen om het evangelie te kunnen delen.

'Dag van de kleine dingen'

Onlangs kregen we contact met 'meneer Tamoil'. Op een dag riep hij ons en vroeg om een Bijbel, want hij wilde islam en christendom vergelijken. Nu zitten we geregeld samen op zijn mat achter het Tamoil benzinestation en proberen zijn vragen te beantwoorden. Geregeld komen er marabouts of een imam bij zitten, wat leidt tot waardevolle gesprekken.

Een andere vriend, Mohammed, had een gemene ontsteking op zijn bovenarm. Volgens de 'pulaark' mocht hij niet toegeven dat hij pijn had en zich zwakjes voelde. De wond was echter zo groot dat hij het niet langer kon verbergen. Traditionele geneeswijze hielp niet en uiteindelijk vroeg hij ons om hem te helpen. We konden hem leren hoe hij zijn wond schoon moest houden en welke antibiotica hij moest nemen. Hij volgde al onze instructies keurig op en mede door de gebeden van onze achterban is zijn arm uiteindelijk genezen. Het is de dag van de kleine dingen die we hier niet willen verachten (Zach. 4:10) en we proberen zo de zegeningen van alledag te tellen.

Een kerk vol met Fulani gelovigen lijkt nog ver weg, maar als we aan het eind van een dag moe en bezweet in de taxi zitten en we weer in een verkeersopstopping belanden, moeten we voor ogen houden dat verlossingswerk Gods werk is. Hij is bij machte deuren te openen en oneindig veel meer te doen dan we kunnen bidden of beseffen.

Laten we
meer onder
de indruk
zijn van de
grootheid
van God,
dan van de
grootte
van onze
opdracht!

www.sim.co.uk

www.lifeinniger.blogspot.com